

SPIRIT ANIMALS™

SZELLEMLÁLLATOK

3. könyv

VÉRKÖTELEKEK

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐK

GARTH NIX és
SEAN WILLIAMS

GARTH NIX és
SEAN WILLIAMS

VÉRKÖTELEÉKEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2015

*Az összes bundás, tollas, kopoltyús
és pikkelyes barátnak, akik gazdagították az életemet.*
– G. N.

*Skippernek és Jumpynak, a két békának,
akik látogatóba jöttek hozzánk,
valamint a gazdájuknak, Ameliának
és ikertestvérének, Orlandónak.*
– S. W.

1.

A NAGY BAMBUSZLABIRINTUS

A bambuszfák magasan Meilin feje fölé nyújtóztak, eltakarták a szeme előtt a napot, és mély árnyakat vetettek a két keskeny ösvényből álló kereszteződésre a földön. Meilin megtorpant, és dühösen meredt az újabb bosszantó keresztútra a Nagy Bambuszlabyrinthban, ami megint választás elé kényszerítette. Nem akarta bevallani, még önmagának sem, hogy sok-sok mérfölddel korábban valahol rosszul döntött, és mostanra reménytelenül eltévedt.

Amikor először felötlött benne, hogy a Labirintuson keresztül próbáljon elérni Zhongba, még remek ötletnek tűnt. A bambuszerdőt védekezésként ültették azokon a vidékeken, ahová a fal már nem ért el, és csupán válogatott hírnökök, vezető tisztek ismerhették a titkos utakat az ötven láb magas bambusz végeláthatatlan mérföldjein át. Meilin apja, Teng tábornok természetesen az összes titkot ismerte, és már régen a lánya fejébe véste, hogyan juthat át az útvesztőn az északi bejáraton keresztül nekivágva a rengetegnek.

– Az első tíz keresztútnál mindig balra fordulj! – suttogta Meilin maga elé. – Aztán tíz fordulat mindig jobbra, majd balra, jobbra, balra, balra, balra, balra, jobbra, jobbra, jobbra.

De hát pontosan követte az utasításokat, és még mindig *nem* sikerült átjutnia a Labirintus túlsó oldalára! Ami pedig még rosszabb, eredetileg csupán egyetlen napot szánt az átkelésre, hiszen pontosan annyit kellett volna igénybe vennie. A két rizssütemény és a bőrkulacsába töltött víz, amit még a bejáratnál szerzett egy patakából, könnyedén kitartott volna az út végéig.

Most már felvirradt a harmadik nap reggele is. A kulacs kiürült, és a sütemények emléke is elhalványult. Egy hete utazott már Eurán keresztül hajóval és karavánnal Zhong felé, gyakran poros ládákba, patkányok lakta rakterekbe rejtőzve, és most az éhség meg a szomjúság mellett hihetetlen dühöt érzett a saját kudarca miatt. Csupán a távoli remény éltette, hogy édesapja még mindig életben van, és a lánya valamiképpen képes lesz életben maradni, hogy megtalálhassa.

Meilin haragosan rávágott a legközelebbi bambuszfára a botjával, olyan hatalmas erővel, hogy az ütés meg is repesztette a négyujjnyi vastagságú törzset. A bambusz a társai közé dőlt, de rengeteg volt belőlük, ezért észre sem lehetett venni, hogy valaha is ott állt. A lány nem látott maga körül mást, csak az égig érő bambusztörzseket, a keskeny ösvényt és a magasan járó napot.

Életében először Meilin azt gondolta, hogy tényleg itt fog elpusztulni a Labirintus közepén. Teng tábornok lánya szomjan hal egy bambuszerdőben! Elviselhetetlen volt a gondolat.

Az alkarján érződő bizsergés hirtelen kizökkentette Meilint keserű gondolataiból. Felhúzta az ingujját, és szemügyre vette az álmos pandát ábrázoló tetoválást. A Nagy Bambuszlabyrinthba érkezve végig nyugalmi állapotában tartotta a szellemállatát, Dzsít, mert attól tartott, hogy a panda esetleg lelassítaná az előrehaladását. Most ez volt a legkisebb gondja.

– Jól van, gyere! – parancsolta Meilin. – Gyere elő, és tégy valami hasznosat! Te talán *zabálhatnál* nekem egy ösvényt a bambuszon keresztül.

Éles villanás és hirtelen mozgás látszott. Egy súlyos, bundás test nyomódott az oldalának, amint Dzsí egyszer csak megjelent. Hozzásimult, nekidöntve a lányt a legközelebbi bambusznak, mire az erősen megrázkódott.

– Hé, vigyázhatnál egy kicsit! – méltatlankodott Meilin. Érezte, hogy valami az arcához ér. Először azt gondolta, hogy talán egy rovar lehet, és félresöpörte, de csak még több landolt belőle a kezére. Felpillantott, és törékeny fehér virágokat látott a bambuszfák tetejéről aláhullani, mintha apró, meleg hópelyhek volnának.

Bambuszvirágok.

Meilin korábban még sohasem látott bambuszvirágokat. Tudta, hogy ezek a növények csak ötven-, hatvan- vagy akár százévenként virágoznak, azután elpusztulnak. Az összes bambuszfa, mind egyszerre.

– A Labirintus haldoklik – suttogta Meilin, tekintetét a bambuszrengeteg tetejére szegezve. Minden egyes szál virágzott. Egy-két héten belül a bambusznövények sorra kiszáradnak, megrepednek és kidőlnek. Előtte azonban az erdő talaját virágszőnyeg fogja borítani, patkányok és egyéb állatok valószínű hordáit vonzva erre a pompázatos, egy évszázadban egyszer előforduló lakomára.

Ha a Labirintus elpusztul, Zhong határa még védtelenebb marad. A Hódítók már lerohanták Meilin szegény hazáját a falon keresztül, és most már az ország másodlagos védelmi rendszere is kezdett összeomlani. Talán ezt a váratlan virágzást is a Pusztító idézte elő valamiképpen.

Dzsi nehézkesen lehuppant, azután óriási mancsát kinyújtva megpróbálta Meilint is leültetni maga mellé a földre.

– Nem ülhetek le – tiltakozott a lány. – Meg kell találnom a kiutat!

Félretolta a panda mancsát, majd tett néhány lépést előre a bal oldali ösvényen. Ám azután elbizonytalanodott, megfordult, és a jobb oldali ösvényen tett néhány lépést. Dzsi szuszogó, fújató hangot hallatott.

– Te most kinevetsz? – kérdezte Meilin. – Ez nagyon is komoly dolog! Eltévedtem. Nincsen sem vizem, sem élelmem. Akár meg is halhatok itt!

Dzsi megveregette mellette a földet. Meglepően emberi mozdulat volt, Meilint az apjára emlékeztette, amikor a tábornok azt akarta, hogy mellé telepedjen, és némi bölcsességet tanuljon. Mit meg nem adott volna, hogy most újra láthassa!

– Nincs időm ücsörögni! – csattant fel. – Indulás!

Valójában egyáltalán nem számít, *melyik* ösvényt választja, gondolta Meilin lemondóan. Már úgylis teljesen eltévedt. Most inkább a gyorsaság a fontos. Ki kell jutnia az útvesztőből, mielőtt még éhen-szomjan hal.

Hosszú léptekkel futásnak eredt, biztosra vette, hogy ezúttal sikerül rábukkannia egy nyílásra a bambusz sűrű sorában, hogy az ösvény végül egy tisztáshoz vezet, és egyszer csak Zhong nyitott vidékén találja magát.

Dzsi ismét fura hangot hallatott mögötte, Meilin azonban rá sem hederített. A szellemállata már megint teljesen haszontalannak bizonyult. Bárcsak Essix lehetne az övé! A sólyom a magasba röppenve könnyen megkereshetné a kiutat.

– Az ember azt gondolná, hogy legalább *valamicske* hasznát veheti egy pandának a bambuszerdő közepén! – mormolta Meilin. Még egy darabig futott előre, majd egy újabb

keresztúthoz érkezett. Mehet jobbra, balra vagy egyenesen előre. Mindegyik ösvény pontosan ugyanúgy nézett ki: hosszú, keskeny csapások a jókora bambuszfák között.

Meilin megtorpant, és hátrapillantott. Dzsí követte; lassan, de biztosan. Miközben a lány figyelte, a panda felfelé nyújtotta a mancsát, és lehúzott egy bambuszszárat, minden erőfeszítés nélkül meghajlította, amíg el nem tört. Az ösvény közelében lehajlottak a legfelső száruk Meilin mögött, ismét virágokkal borítva be körülötte mindent. Dzsí lomhán bandukolt előre, és lakmározni kezdett; hatalmas mancsával tömte szájába a bambuszszárazakat, leveleket és virágokat.

Meilin maró éhséget érzett, nehéz is lett volna figyelmen kívül hagyni a gyomrába hasító fájdalmat. Biztosan összefutott volna szájában a nyál a látványra, ha történetesen nincs teljesen kitikkadva. A második napon ráfanyalodott a bambuszra, de rettenetes gyomorgörcsöket okozott, amitől csak még éhesebbnek érezte magát. Túlságosan száraz eledelnek találta, nem voltak rajta puha, zsenge hajtások, amiket könnyebb lett volna megemészteni.

– Egyszerűen kell lennie valahol egy kiútnak – suttogta Meilin. Kétségbeesetten vette szemügyre a két ösvényt. Semmiféle különbséget nem látott közöttük. Legutóbb jobbra fordult. Most balra fog tovább indulni, döntötte el Meilin. Balra, azután a következő kereszteződésnél megint jobbra,

és így tovább. Cikcakkban haladva előre. Ez talán sikerülhet. Úgy végül biztosan kilyukad *valahová*.

– Gyere! – mondta Dzsínek.

Meilin ezúttal nem kezdett el szaladni. Már nem maradt hozzá elég ereje. Sietősre fogta azonban a lépteit, nem vett tudomást mardosó éhségéről és kiszáradt torkáról, a fullasztó hőségről és a páráról.

– Meg fogom találni a kiutat! – suttogta. – El fogok jutni Zhongba. Küzdeni fogok a Pusztító és az ellenséges seregek ellen!

Ám egy apró hang a szíve mélyén egyre csak ugyanazt a reménytelen, elkeserítő gondolatot suttogta.

Meg fogok halni. Eltévedtem, és meg fogok halni.

ÜZENET A TENGERRŐL

Conor a zöld köpenyesek flottájának leggyorsabb hajója, a *Tellun Büszkesége* orrában kuporgott. Minden percben újra és újra nyakon öntötte a jéghideg tengeri permet, amint a hajó utat vágott magának a tomboló hullámokon keresztül, de legalább egyedül maradhatott bánatában. Az átázott ruha csupán apró, illendő büntetésnek tűnt a bűnért, amit elkövetett. Amiért átadta Rumfuss talizmánját, a Vas Vadkant az ellenségnek... jóllehet még mindig úgy érezte, nem volt más választása, meg kellett tennie, hogy megmenthesse a családját... Conor szívét reménytelenség és mélységes szégyen töltötte el.

Nem első alkalommal, Conor most is azon tépelődött, vajon nem valamiféle óriási kozmikus tévedés áldozata lett-e. A sors bizonyára egyszerű pásztorfiúnak szánta, semmi többnek. Nem igaz? Nem volna szabad a zöld köpenyesek közé tartoznia, és semmiképpen sem kellett volna az egyik Nemes Vadat megidéznie szellemállatként. Nem hősnek

termett, pedig Erdásznak *valódi* hősökre van szüksége, akik képesek megszerezni a Nemes Vadak talizmánjait, és le tudják győzni a Pusztítót.

Éles fogak ragadták meg finoman a tarkóját. Ismerte már ezeket a fogakat. Briggan állt a háta mögött, és a grabancánál fogva igyekezett előhúzni őt a rejtekéből, mintha csak elkóborolt kölyökfarkas volna.

– Jövök már, jövök – sóhajtott fel Conor.

A farkas elengedte, majd hátrált pár lépést a fedélzeten.

– Mi történt?

Briggan sarkon fordult, és az előfedélzetről lefelé induló létrához sétált, karmai hangosan csattogtak a deszkákon. A létra tetejénél hátranézett, átható, kék szemét Conorra szegezte.

A fiú pillantása elsiklott a farkas mellett. Tarik, Rollan és Abeke egymással szemben álltak közvetlenül a főárboc mögött, széles félkört alkotva, amiben két szemmel látható rész tátongott. Conor számára legalábbis nyilvánvaló volt a hiány. Az egyik a saját helye volt, és feltételezte, hogy Briggan oda akarja magával citálni. A másik üres hely Meilinhez tartozott. Meilinhez, aki sohasem vágott volna neki egyedül az útnak Zhongba, ha Conor nem adja be a derekát Trunswick urának, és nem dönti romba a terveiket...

Egy pillanatra eltöprengett a társain. Tarik, a mentoruk és vezetőjük máris igazi hős volt, tapasztalt, idősebb zöld köpenyes. Tipikus vigyorával az arcán mellette állt Rollan, a

városi fiú, akinek jól felvágták a nyelvét. Nem úgy festett, mint aki különösebben odafigyel Tarik szavaira, ellentétben Abekével. A komoly lány mindig gondosan végezte a feladatait, de kedvesebben bánt Conorral, mint a többiek, miután cserbenhagyta őket. Lelkének belső higgadtsága talán a vádászösztönéből fakadt. Abeke türelmes volt az emberekkel és az állatokkal egyaránt.

– Á, Conor! Gyere, és csatlakozz hozzánk! – kiáltotta Tarik.
– Újra megpróbálunk felmászni az árbóc tetejére Arax talizmánjának segítségével. Te mehetsz először.

– Azt hittem, Abekén a sor, hogy elsőként próbálkozzon – vetette ellen Rollan, és alig palástolt megvetéssel pillantott a másik fiúra. Conor összerezsent. Egykor a barátjának tartotta Rollant, de többé már nem. Amióta Meilin elment...

– Igen, Abeke következik – válaszolta Conor. – Egyébként is sokkal ügyesebben ugrik nálam.

– Ezért kell gyakorolnunk – magyarázta Tarik türelmesen.
– Minden képességekre szükségetek lesz, amikor a következő talizmán felkutatására indulunk.

– Melyik a következő? – kérdezte Abeke. – Még azt sem tudjuk, hol rejtőzik.

– És még ha sikerül is megszereznünk – gúnyolódott Rollan –, Conor valószínűleg úgyis rögtön átadja a Hódítóknak.

– Ebből elég! – mordult rá Tarik. – Biztos vagyok benne, hogy amikor visszaérünk Zöldmenedékbe, kapunk híreket

egy másik Nemes Vad hollétéről, Lenori addigra biztosan nyomára bukkan egynek.

– *Tényleg* szörnyen sajnálom – mentegetőzött Conor. Gyűlölte, hogy Rollan szándékosan kerüli a tekintetét. – Te is tudod... de a családom...

– Ti meg a drágalátos családtagjaitok – morogta Rollan. – Már majdnem hálás vagyok, amiért az enyém korán lapátra tett.

– A szeretteink az erősségeink – mondta Abeke –, ugyanakkor ők jelentik a gyengeségeinket is. Amikor az életük forog kockán, nehéz eldönteni, mi a helyes.

A lány megértő együttérzése legalább olyan váratlanul érte Rollant, mint Conort.

– Most engeded, hogy simán megússza...?

– Csak annyit szeretnék mondani, hogy próbáljunk megértőbbek lenni! – Abeke dühös tekintete mindkét fiúnak szólt. – Mindenki élete kockán forog, amíg a Hódítókat le nem győzzük. Minden családot veszély fenyeget, az enyémet is beleértve.

Ez viszont már dorgálás volt, és Conor úgy érezte, hogy meg is érdemelte. Ajkába harapott, keze Briggan után nyúlt, hogy érezze a farkas bundás nyakának megnyugtató biztonságát. Ujjai azonban csak az üres levegőt érintették. Briggan időközben már távolabb vonult. Talán csak a hajó birkózott meg egy szokásosnál nagyobb hullámmal, és azért lépett

távolabb, de Conor hirtelen úgy érezte, hogy még a szellem-állata sem kíván túl szoros kapcsolatban állni vele.

– Abekének igaza van – szólta Tarik. Nyugodtan beszélt, mint mindig, szavainak azonban jelentős súlya volt. – Ezért is fontos a szorgalmas edzés. Itt van a talizmán. Lássuk, milyen gyorsan érsz fel az árboc csúcsára!

– Uraza segítségével? – kérdezte Abeke. Leopárdja éppen nyugalmi állapotban volt, sötét tetoválás az alkarján. Uraza nem rajongott a tengeri utazásért.

– Ezúttal nem – rázta meg Tarik a fejét. – Próbáld ki, mire vagy képes, ha csupán a talizmánnal ugrasz!

Abeke bólintott. Conor felnézett, aggódott a lányért. Oda-fenn egy kis állványzat látszott, alig tízlábnyira a főárboc impozáns nyolcvan láb magas csúcsától. A kötélhágcsókon felmászva lehetett odajutni, azokon a kötélletraszerű keskeny hálókön, amik a fedélzetről futottak felfelé. A három gyereknek azonban az volt a feladata, hogy közvetlenül a fedélzetről próbáljon felugrani az első keresztárbocra. Harminc láb magasra a fedélzettől. A dolgot csak tovább nehezítette a hajó állandó bukdácsolása a hullámokon.

Conor azt remélte, hogy ha Abeke lezuhan, a tengert veszi célba. Szerencsésebb, ha vízbe esik az ember, mint ha a fedélzet deszkáin töri össze magát – hacsak nem az egyik sziklás hátú bálnára esik persze, ami a hajót vontatta.

– Összpontosíts! – figyelmeztette Tarik a lányt. – Koncentrálj a talizmán erejére! Pontosan azt a helyet vedd célba a keresztúdon, ahová érkezni akarsz, és tartsd készenlétben a kezedet, hogy megkapaszkodhass!

Abeke kinyújtózta a vállát, azután a lábát is. Uraza különösen ügyesen mozgott, akár a levegőben is képes volt irányt változtatni. Conor nem tudta, miként fog a lány nélküle is boldogulni.

– Indulj! – adta ki Tarik az utasítást, amint a hajó egy mély hullámvölgybe ért.

Abeke elrugaszkodott.

A Gránitkos döbbenetes ereje hihetetlen gyorsasággal hajtotta előre. Egyenesen felfelé repült, akárcsak egy tökéletesen kilőtt nyílveasző – és Conor akkor ébredt rá, hogy a lány túlságosan is gyorsan repül, *túl* magasra ugrik. Messze az első keresztárboc mellett fog elszáguldani. Sőt, valójában még a főárboc csúcsán is át fog repülni, elszalasztja az összes létrát, kötelet, kereszttrudat, mindent... azután lezuhan a túlsó oldalon!

Conor lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogyan a lány kétségbeesetten behúzza a térdét, majd szaltót vet a levegőben, hogy lelassítsa magát. Azután, éppen, amikor elhagyta a főárboc csúcsát, hirtelen újra kinyújtózott, és megragadta a vékony kötelet, amire Erdász védelmezőinek, a zöld köpenyeseknek a

zászlaját szokták felvonni. Egy pillanatig Conor attól rettegett, hogy elszakad, és végig kell néznie, ahogyan Abeke tovább sodródik a biztos halál felé.

A kötél azonban kitartott. A lány körbelendült az árbocon, és alaposan beütötte a lábszárát az egyik keresztrúd-ba. A keze kissé lejjebb csúszott a kötélen, majd mégis sikerült megtartania magát, és visszalendült a másik irányba. Ugyanaz a farúd ezúttal majdnem a fején találta el. Abeke csak egy kissé suta, ám igencsak eredményes szaltó segítségével kerülte el az ütközést, nekivetve a lábát a keresztárbocnak. Végül sikerült eléggé lelassulnia ahhoz, hogy *lemász-hasson* az árboc csúcsára.

Onnan azután lepillantott a hetvenlábnyi mélységben ringó fedélzetre. Integtetett nekik, Conor pedig mély megkönnyebbüléssel intett vissza.

– Ezt nevezem én hatalmas erejű talizmánnak! – jegyezte meg Rollan.

– Felerősíti Abeke természetes adottságait – válaszolta Tarik helyeslő bólintással.

– Igazad lehet – mondta Rollan. – Nehéz elképzelni, miféle hasznát lehet majd venni odafenn egy farkasnak. Mit gondolsz, Conor?

Mielőtt Conor eldönthette volna, hogy ezt most vajon tréfának kell-e értelmeznie, vagy sem, Rollan hirtelen felkapta

a fejét. Essix, aki mostanában legszívesebben az egyik főárbocot feszítő kötélén gubbasztott, fülsértő vijjogással egyszer csak felröppent a levegőbe.

– Talán észrevett valamit? – kérdezte Conor.

Rollan balra mutatott a fehér tajtékos tengeren keresztül a távoli horizont felé.

– Odanézzetek! Azt hiszem, egy madár.

Tarik a szeméhez emelte a kezét, és szintén a látóhatárt fürkészte.

– Én nem látok semmit – mondta.

– Igen. Egy kis fekete-fehér madár. Egész alacsonyan repül – folytatta Rollan. – Majdhogynem a hullámok tetején szökell, és egyenesen felénk tart. Essix nem lehet éhes, ugye? Hiszen ma reggel ettettem!

– Egy vihardár – állapította meg Tarik. – Hírhozó madár, akárcsak Eura galambjai. Gondolom, Olvan vagy Lenori küldte.

Mögöttük a fedélzeten tompa puffanás hallatszott, mire mindnyájan megfordultak. Abeke kuporgott ott fél térdre ereszkedve, egyik kezével a fedélzetre támaszkodva.

– Lemásztam, aztán leugrottam a legalsó keresztárbocról! – újságolta izgatottan. – Tudtam, hogy képes vagyok rá. A talizmán lelassított esés közben, szinte tollként szállingóztam lefelé. Ki a következő?

- Azt hiszem, most tartunk egy kis szünetet – felelte Tarik.
- Üzenetet kaptunk.
- Hallottam egyszer egy dalt a vihardadarakról – jegyezte meg Rollan óvatosan. – Nem vihart vagy balszerencsét hoznak?

Conor, aki mostanáig hiába meresztette a szemét, végre megpillantott egy kicsiny madarat kiemelkedni a tenger habjaiból. Úgy látszott, mintha egy hullám tetejéről szökellne a magasba. A vihardadár megpihent a hajókorláton, majd Tarik kezére ugrabugrált. Essix elröppent fölötte, és Rollan vállára telepedett, borostyánszínű, ádáz tekintete találkozott a kisebb madár megrebbenő, fekete szemével.

Tarik óvatosan levett egy apró bronzkapszulát a lábáról, majd felemelte a vihardadarat. Az éles, csiripelő hangot hallatva ismét visszaröppent a nyílt tenger felé.

– Üzenet van benne? – kérdezte Conor. – Ahhoz túl kicsinek látszik.

Tarik bólintott, és szétnyitotta a parányi kapszulát. A belsejében egy tekercs rejtőzött, nem nagyobb a kisujja körmé-
nél. Előhalászta, és meglepő hosszúságúra nyitotta szét.

– Hártyapapír – magyarázta.

– Meilinről van szó? – kérdezte Conor. Őszintén remélte, hogy a lány jól van. Egy hétig felderítőúton jártak, hogy eltereljék gondolataikat a hiányzó lányról, és hogy belekóstoljanak a tengerészet rejtelseibe. Nem vált be a terv. Bárcsak

jó hírt kapnának, hogy Meilin biztonságban megérkezett a zhongi zöld köpenyesekhez, vagy már éppen úton van visszafelé hozzájuk...

– Részben – felelte Tarik. – Olvantól érkezett az üzenet. *„Meilinről nincs hírünk. Megerősítettük a Dinesh hollétéről szóló jelentést. Új parancs lép életbe. Menjetek Kho Kensitbe! Találkozzatok a hírvivőnkkal a Fényes Hold Fogadóban, Xin Kao Dai keleti kapuján kívül! De vigyázzatok! Ellenség uralja a várost. Sok szerencsét!”*

– Most *hová* kell mennünk? – kérdezte Rollan. – Azt hittem, hogy visszatérünk Zöldmenedékbe, vagy legalábbis valamiféle meleg helyre.

– Kho Kensit Zhong egyik félreeső vidékén fekszik – felelte Tarik. Lumeo, a vezetőjük szellemállata utánozta a férfi gondterhelt arckifejezését, kicsi vidrapofája egészen elfancsalodott. – Xin Kao Dai a legközelebbi kikötő.

– De hát nem hajózhatunk be csak úgy egyszerűen az ellenség területére! – tiltakozott Conor. – Egy egész hadsereg-re volna szükségünk.

– Forgalmas kikötő, tele utazókkal a világ minden tájáról – mondta Tarik. – Ha álcázzuk magunkat, és éjszaka szállunk partra a hajó egyik csónakjában...

– Nekem jól megy az álcázás – lelkesedett Rollan. – Van egy ruhásláda az első tiszt kabinjában. Biztosan akad benne néhány köpeny, ami történetesen nem zöld, meg mindenféle

más hasznos holmi. Hé, akár énekeseknek is öltözhetnénk! Hiszen kedvükre jönnek-mennek, járják a világot minden gond nélkül.

– Nincsenek hangszereink – vetette ellen Tarik. – Sem tehetségünk, hogy játszassunk rajtuk.

– Mit szóltok az árnyjátékhoz? – ajánlotta Conor. – Ellátogatott egyszer egy társulat Trunswickba. Csak egy jókora lepedőre lenne szükségünk... kölcsönkérhetnénk egy vitorlát... kívágnánk néhány bábót, és szereznénk egy lámpást. Az a társulat, amelyiket én láttam, a különböző birkafajtákról mutatott be előadást. Tudjátok: az amayai fekete hasú, eurai hosszú szőrű fehér...

– Birkabábok! – kiáltott fel Rollan, mintha még sohasem hallott volna nevetségesebb ötletet.

– Egy napunk lesz, hogy kitaláljunk valamit, ha a bálnák továbbra is teljes erőből húzzák a hajót – mondta Tarik. – Megkérdezem a kapitányt is, amikor értesítem az útirány megváltoztatásáról. Hátha lesz valamiféle ötlete, ami nekünk nem jutott eszünkbe.

Abeke újra elolvasta az üzenetet.

– Dinesh az elefánt. Igaz? – kérdezte az apró betűs írásra mutatva. – Úgy értem, hogy *az* elefánt. A Nemes Vad.

– Igen – bólintott Tarik. – A Palaelefánt talizmán őrzője. Amit meg kell szereznünk.

Abeke gyors pillantást vetett Conorra.

– És ezt most meg is tartjuk, ha sikerül megszereznünk, ugye? – kérdezte Rollan.

A másik fiú elkeseredetten bólintott.

– Hát persze hogy megtartjuk – vágta rá Tarik. – Ám most addig is folytassuk inkább a gyakorlást, amíg a tenger viszonylag nyugodt! Ki következik?

– Te jössz, Rollan – szaladt ki Conor száján. – Én... hirtelen rám tört a tengeri betegség. Le kell feküdnöm egy kicsit.

Azzal sarkon fordult, és elbotorkált, kis híján fel is bukott Brigganban, majd végigvonszolta magát a korlát mentén a hátsó lépcsőhöz, onnan pedig lefelé a fedélzet alatti kabinok irányába. A farkas türelmesen bandukolt a nyomában.

Conor nem volt igazán tengeribeteg. Csak szégyellte magát. Mégis hogyan gyakorolhatna a többiekkel, amikor egyértelmű, hogy Rollan nem bízik benne? Tarik és Abeke nagyon igyekezett megértő lenni, látta rajtuk, de Rollan egy cseppet sem. Valahányszor Conor megszólalt, Rollan azon nyomban lehurrogta. Hogyan is segíthetne megszerezni egy másik Nem Vad talizmánját, amikor Rollan egy pillanatra sem hagyja megfélekezni arról, milyen szörnyen alakult végül a kalandjuk a Vas Vadkannal?

Csak tovább súlyosbította kétségbeesését a gondolat, hogy ezúttal ellenséges területre kell behatolniuk. Egy maroknyi harcos a Hódítók teljes hadereje ellen. Conor nem volt gyáva legény, de túlságosan borzalmasnak tűnt belegondolni,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mi minden történhet velük, ha fogságba esnek. Nem csupán magáért aggódott, hanem Brigganért is, és azokért az emberekért, akiket mostanra már a barátainak tartott, függetlenül attól, hogy ők mit gondolnak róla. Mindnyájuknak részt kell venniük a harcban. Nem lesz lehetőségük hibázni.

– Megteszem, bármi vár is rám – suttogta Briggan fülébe, amint leroskadt keskeny ágyára, és magához húzta a farkast.

– Megmutatom nekik, hogy belőlem is válhat igazi zöld köpenyes!